

Наша

Юлія
Паєвська
(Тайра)



Тим, кого вже не повернути —
але кого я завжди відчуваю поруч.

Тим, хто досі бореться з російським агресором.

Тим, хто не мовчить.

Тим, хто б'ється за Україну і свободу — за кожного зі своїх,
за кожне ім'я, голос, за дотик, який не можна забути.

Ця збірка — свідчення.

З катівень, з полів бою, з місць, де наша здатність
зберігати людяність випробовувалась пеклом.

Це свідчення для всього світу.

І підтримка — для тих, хто знає, що несе із собою ворог.

Правда іноді виглядає беззахисною.

Аж поки не починає боронити своє.

.1

Господь, що йшов між нами,
загинув за нас на штурмі,
розчавлений чужими гріхами,
забитий до смерті в тюрмах.

Наскрізь прострілений
чорной зневірою,
невдячністю,
зв'язаний зрадою,
вбитий словом
сутінню сірою
у засідці
Гетсиманського саду.

Я билась, аби спинить його кров, —
та де там — він геть порожній.
Витекла вся до останку любов,
безмежна любов Божа.

І все одно накладаю джгути,
наповнюю сенсом вени,
любові стане, і встанеш ти,
безжальний,
як жар полуденний.

Палити зрадників і катів,
убивць, що з ними в змові, —
це те, чого ти завжди хотів
у гніві своїм і любові.

Не зазначено точний час.
Витончені, майстерно підсвічені,
фото старі на стіні
досі схожі на нас.
От тільки тіла наші
уже понівечені.

Тільки тіні різкі залягли
по скронях запалих,
над очима, що напівзакриті,
і здається мені —
напіввідкриті губи
вдихають отруйне повітря
і видихають цілющий вітер.

Губи ховають посмішку,
змішують
сказаних слів зміст,
знущаються поцілунками
над зірками,
до неба прибитими,
і тоді ще ніхто не пішов
підривати той міст,

ми всі ще тут,
ми ще просто закохані,
завмираємо від доторків,
аж стаєм непомітними.

Надлишок часу на фото.
Надлишок сил,
надлишок почуттів.
Життя дає відповідь
на всі наші запити,
на неймовірний фарт
обертає нещастя.
Я вміщаю в своєму серці
всю любов,
саме таку, як ти хотів.
І ще кілька ковтків
червоної рідини
для останнього причастя.

Артефакти цієї війни,
що притягнуть наші онуки
в музей:
любов, знята кулею на зльоті,
втілення найбільш божевільних ідей,
простріляна фліска,
пораховані сержантом
і під звітність видані нам
накази на самозречення,
моє палаюче серце,
ключі від еваку,
рештки грошового забезпечення,
кільце від гранати,
кільце від ключів,
Уробороса кільце,
що я носила
в заштопаному рюкзаку
пів року,
мутні погляди стукачів,
око Ганса вціліле —
як найвища цінність,
злі жарти
ще досі живого нового пророка,

око Бога у хмарах,
звук прильоту
з Вишневого провулку,
кілометри нервів,
намотані на колеса,
дитя в палаючому місті
в пошуках притулку...
Кілометри бинтів у кутку
приймального в Маріуполі,
закривавлені уламки честі.
Уламки від стодвадцятих,
уламки надій,
ампутована душа
заклятого ворога,
знайдена на перехресті.
Ридаючий над
тілом чиймсь водій,
десь під Бучею,
і поряд
розбиті на друзки
плани ворожі,
розстріляні бранці,
ворогом прив'язані

до огорожі,
домашні пси
з закривавленими мордами.
Обличчя друзів ледь впізнаю —
вони чомусь майже завжди
спотворені бігбордами.
І стоси шевронів підрозділів,
кинутих на прорив,
і прорвані рубежі,
драйв і відрив.
Взяті вопи на картах
і на висотах,
з присмаком попелу
мед війни
на губах у трьохсотих.
Тіні наших душ,
втомлених, здичавілих.
Все починалось,
коли ми були живі, —
все скінчиться колись
на наших могилах.